

HEID CAT ZONDAG 19

Vr en antw 52

Gemeente,

De wederkomst van de Heere Jezus gaat het vanavond over. Als die uitdrukking genoemd wordt, dan denk je aan het eind der tijden. En aan alles wat daar nog aan vooraf zal en moet gaan. De tekenen der tijden. En dan ook: aan het laatste oordeel. Dat over alle mensen tegelijk zal worden uitgesproken. Als zij uit de doden zijn opgewekt, weer als mens met lichaam en al daar zullen staan voor God. Publiekelijk. Alle engelen zullen er getuige van zijn. Alle duivelen ook. En toezien dat God oordeelt. Want het is niet waar dat het er allemaal niet toe doet. Het is niet waar dat we door evolutie uit apen zijn ontstaan, hier een tijdje leven en dan weer in het niets verdwijnen, of daarna allemaal als een sterretje aan de hemel blijven toekijken wat er allemaal op aarde gebeurt. Dat is allemaal niet waar. Wij zijn geschapen. We hebben het leven ontvangen van onze Schepper. Ons leven, ieder jaar, elke week, elke dag, elke seconde. Onze adem, ons hart, onze handen, voeten, ogen, mond. Ons leven. Gekregen van God. Hij zal vragen en oordelen wat wij ermee gedaan hebben. Of wij die op Hem gericht hebben. Naar Zijn wil, tot Zijn eer. Wat deed u met Mijn tijd die Ik u gaf? Met ieder jaar, iedere week, elke avond, elk ogenblik? Wat deed u met uw mond? Met uw handen, uw ogen?

De prediking laat het naar ons toekomen. In de prediking vindt dat gericht ook al plaats. Roept God ons in de geest, in de gedachten naar die rechterstoel toe. Totdat je Psalm 130 mee instemt: zo Gij in het recht zou treden en gadeslaan, opsparen, verzamelen, bijeen tellen, onze ongerechtigheden, wie zal dan bestaan. En wee de mens die dat ontlopen heeft, altijd maar weer ontweken is....

Daar denk je toch aan bij de wederkomst. En dat maakt het maar een angstige aangelegenheid, waar je liever niet te vaak aan denkt. Waar de schrik je van om het hart slaat. Wederkomen om te oordelen. Het is niet waar dat het er allemaal niet toe doet.... Er is een laatste oordeel.

Opvallend is dan wel hoe de vraag gesteld is in de catechismus. Wat troost u de wederkomst? Wat troost u? De vraag heeft het niet over verschrikking, of over vrees of over angst, maar over troost. God geve dat we dat mogen gaan ontdekken vanavond, ontvangen: dat de wederkomst troost is. Troost tegenover zoveel andere dingen. Want troost staat altijd

tegenover verdriet. Zo ook in vraag en antwoord 52. De troost van de wederkomst staat tegenover alle droefenis en vervolging van het antwoord. Droefenis en vervolging.

Is dat dan alles wat er van ons leven te zeggen valt? Enkel droefenis en vervolging? Nee, gelukkig niet. God geeft ons ook veel mooie, goede dingen om dankbaar te genieten die blijdschap geven. God geeft ons dat wij in betrekkelijke vrijheid christen kunnen en mogen zijn. Maar toch is het goed om niet te vergeten dat de grondlijnen van het christenleven getekend worden door droefenis en vervolging. Om je heen en in je eigen leven.

Begin maar eens om je heen te kijken: hoeveel droefenis er in de schepping niet is. De schepping die zoveel lijden en pijn kent. Van mensen, van dieren. Onderworpen is aan de vergankelijkheid, de vergeefsheid zo vaak. Het leven wordt geknakt door oorlog, aardbevingen, ziekten, haat en geweld. De schepping zucht als in barensnood.

En ook in mijn leven dringt dat vroeg of laat, meer of minder door. Het leven is geen onaangetaste bloem die enkel bloeit van levensgeluk. Geschonden kelken, en bloembladen tot in het hart toe soms.

Nog meer droefenis: alle goddeloosheid in de wereld. Als je erop let hoe in de hele wereld, in ons land, ons dorp Gods wetten overtreden worden. Met afgoden, met vloeken, op de zondag, met abortussen, met overspel, met diefstal, met leugen. Wat wordt God aangedaan... onvoorstelbaar....

En ook in mijn leven is dat niet weg. Ook in mijn leven blijft de zonde zich uiten. En God bedroeven. Op zoveel terreinen, zo diep ingeworteld, zo onuitroeibaar. En dan is God soms zo ver weg....

Nog meer droefenis: alle lijden omwille van Zijn Naam in de wereld. Dan komen we bij de vervolging. We weten de landen in onze tijd te noemen. Noord Korea, Iran, Saoedie Arabie. Dat was in de tijd van de catechismus ook actueel. De Inquisitie bracht protestanten op de brandstapels en de schavotten.

Ja, het is waar dat Jezus regeert, maar dat doet Hij op een verborgen manier. Hij is gezeten aan Gods rechterhand. Hij giet Zijn gaven uit in Zijn Kerk en beschut tegen alle vijanden. Als de almachtige. Maar ondertussen kan Zijn Kerk wel de brandstapel opgebracht worden. En om het leven gebracht worden. Dat de vervolgers hun lusten botvieren

op vreselijke manieren. Dat je van Jezus' regering met het blote oog zo bitter weinig ziet. Zoveel vragen overhoud. Waar ook de Prediker al zo met worstelde.

Het leven met God is een gekweld leven, een aangetast leven, een geteisterd leven. Doortrokken van droefenis.

En in dat kader staat er nu: dat ik in alle droefenis en vervolging onze Heere Jezus tot Rechter verwacht. Hij komt als Rechter. En dat is het laatste, onherroepelijke oordeel. Want er kunnen zich wat mensen als rechter opwerpen. Dat iemand je 'gek' noemt omdat je iets ziet wat je niet begrijpt bij hem. Dat je rond gezinsvorming wat oordeelt over een echtpaar, zonder dat je weet hoe en waarom. Daar wordt mensen pijn mee gedaan.

Daar zijn natuurlijk de overheden voor. De rechtbanken. Om echt te oordelen. Maar ook dan kan het misgaan. Denk maar aan de twee van Putten, Viets en de Bois, die toch jaren onterecht vast hebben gezeten. En dan hebben wij gelukkig een rechtsstaat, maar kun je nagaan hoe dat in landen zit waar corruptie en macht het voor het zeggen hebben. Hoeveel daders de hand boven het hoofd gehouden wordt, hoeveel slachtoffers nooit in eer hersteld worden.

Dat geldt ook mbt het geloof. Vroeger waren er kerkenraden die naar het schijnt heel concreet oordeelden over avondmaalgangers. Of je wel of niet een kind van God was. En je kon gewogen en te licht bevonden worden. Door mensen veroordeeld als ongelovige. En als we denken aan de tijd van Guido de Bres en de NGB: de kerkelijke rechtbank, de Inquisitie, had alle aanhangers van de Reformatie veroordeeld tot ketters en de brandstapel. Zij zouden naar de hel gaan, als ontrouwe leden van de kerk. En als we vandaag de dag aan Noord Korea denken en andere landen. Daar worden christenen veroordeeld als staatsgevaarlijk, afvalligen. Vervolgers en verdrukkers hebben het laatste woord en vermoorden hen, en de gelovigen worden in het ongelijk gesteld en gemarteld. De overheid die geroepen is om het goede te belonen en het kwaad te straffen verkeert in het tegendeel.

We kunnen wel begrijpen dat de catechismus er intens blij mee geweest is, dat Christus de Rechter zal zijn. Hoe men mij ook uitmaakt voor ketter, scheurmaker, afvallige, Christus heeft het laatste woord. We

kunnen ons indenken dat die christenen in Noord Korea daar intens vertroost door worden: niet Kim Jung Il, maar Christus zal het laatste oordeel uitspreken. En misschien mag het al voor ons open gaan: wat mag een mens die Jezus liefheeft, die in Zijn bloed vergeving vond, in Zijn dood het leven, in Zijn opstanding de kracht vond, wat mag een mens die zich door Jezus gekend en gekocht weet, vertroost zijn dat deze Jezus zal oordelen. Wat mensen ook van me zeggen, wat ik zelf soms over me denken moet, Jezus zal oordelen. Hij is de Rechter. En de hoofdvraag zal zin: hoe sta ik tegenover Hem? Wie is Hij voor u, wie ben ik voor Hem?

Hij komt in elk geval niet voor het eerst voor in zondag 19. Vanaf zondag 14 is Hij ons beleden. In Zijn ontvangenis om ons te bedekken. In Zijn lijden om ons te verlossen. In zijn veroordeling om ons vrij te spreken. In Zijn kruisiging om ons van vloek te redden. In Zijn dood om ons tot het leven te brengen. In Zijn nederdaling ter hel om ons te brengen tot de Vader. In zijn opstanding om ons leven te geven. In Zijn hemelvaart om ons het leven te bewaren. Wie is Hij voor u? Hebt u Hem nodig gekregen? Tot bedekking, vrijspraak, leven, aanneming, heiliging, voorspraak. Vond u het in Hem? Zal Hij dan tenslotte u laten vallen? Kunt u zich indenken een man die een drenkeling uit water haalt, aan de kant komt, op zijn schouder neemt, door het moeras draagt, over de oprijlaan draagt en hem dan in de sloot gooit....? Zou u dat van Jezus mogen denken? Dat Hij alles doet en deed van begin tot eind en dan aan het eind u wegwerpt en verzaakt?

De catechismus zegt dat deze Rechter even (precies) Dezelfde is.... Er was een hoge militair die thuis vader was. En 's morgens ging was hij eerst vader voor zijn kind. Het mocht op schoot, gaf het eten en toen ging hij weg. Hij kuste het kind en ging naar de kazerne. Daar deed hij zijn officierskleren aan met alle onderscheidingen en strepen vandien. Toen ging hij nog even langs huis. Hij kwam binnen en liep de kamer in. En het kind keek op en zag....en aarzelde: die donkere kleren, al die toestanden erop, en toen, toen zag ze het....het is papa. Hij heeft wel andere kleren aan, hij ziet wel anders uit, maar het is dezelfde als vanmorgen. Papa is niet verandert nu hij andere kleren aan heeft.

Jezus, wie Hem kent kent Hem als de man van Smarten, verzocht in krankheid, verwond verbrijzeld om onze zonden, bebloed, gekruisigd. Straks komt Hij weer: met glans en stralen, met bliksem en zonlicht om

Zich heen, maar, maar het is Dezelfde. Precies Dezelfde als Degene Die Zich voor mij onder de vloek in Gods gericht gesteld heeft. Hij komt om te oordelen. En Hij is geen vreemde voor mij en ik niet voor Hem. Ik ken Hem als de Gekruisigde, de Vervloekte, de Veroordeelde en in wie ik alles vond en Hij kent mij als smekeling, als vluchteling aan Zijn voeten.

Dat is in wezen de spil waar het allemaal om draait. Christus zal oordelen. Zal Hij dan zeggen: ga weg van Mij, Ik heb u nooit gekend? Of zal Hij zeggen: Ik ken u, Mijn gekochte, Mijn beminde, Mijn eigendom. Ik stierf voor u op Golgotha, Ik zal u tot Mij nemen in eeuwigheid.

Dan blijven er twee categorieën mensen over: vijanden en uitverkorenen. Vijanden. Dat woord boort tot in het diepst van het hart van de mens die voor Hem staan zal. Vijand van Christus. Hoe dichter Hij bij je kwam, hoe meer dat bleek. Hoe meer Hij je aansprak, hoe meer je terugvocht. Vijand: niet gewild. En Hij zal al Zijn vijanden in de eeuwige verdoemenis werpen. Van God verlaten, in vuur, in wroeging, in toorn van God. Dan is geen weg terug meer. Geen herkansing, geen herexamen, geen einde. Kan God dat doen? God, die goed en vriendelijk en weldadig is? Je buurman kan een hele vriendelijke man zijn, de beste buur die je je maar wensen kan. Maar als je hem tegenkomt nadat je een moord hebt begaan als rechter, dan zal die behulpzame, vriendelijke buurman als rechter maar één ding kunnen en mogen doen; veroordelen. Jezus zal vijanden veroordelen. Dat strijdt niet met Zijn barmhartigheid.

En aan de andere kant staan alle uitverkorenen. Niet: alle vrienden of gelovigen. Dan zou je aan die kant ook de oorzaak in het hart van die mensen zoeken. Maar de diepste oorzaak aan die kant ligt in Gods hart: uitverkoren. Dat Hij heeft uitverkoren. Want die daar staan waren ook vijanden. Maar zij zijn ingewonnen, overwonnen. Ingewonnen vijanden. Vanwege Gods welbehagen. Geliefd en bemind van eeuwigheid. En daarom nu geen vijand meer, maar liefhebber van de Heere Jezus.

Tot de ene zijde zegt Hij: gaat weg gij vervloekten. Tot de andere kant: komt in gij gezegenden. Wat moet de prediking eerlijk en duidelijk zijn. U zou toch eens het gevoel krijgen dat het goed zit, en dan zal

blijken dat u vijand bent. De prediking zal toch je maar van Jezus afhouden terwijl je welkom was bij Hem. Wat moet de prediking zuiver zijn. En wat moet het luisteren eerlijk zijn. Wat bent u vijand of ingewonnen vijand? Zal Hij u kennen of niet. Dat is onbedrieglijk. De prediking brengt ons in gedachten voor Christus rechterstoel, voor wij er met lichaam en ziel zullen gedagvaard worden. God wil dat wij het weten: of dat wij vijand zijn en ons nog te bekeren hebben. Of dat wij uitverkoren zijn en mogen uitzien naar die dag.

Dat Hij mij en alle uitverkorenen zal tot Zich nemen in de eeuwige heerlijkheid en blijdschap. Tot Zich nemen. Dat doet weer denken aan de bruid en de Bruidegom. Dat is de kern van de hemel en van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde: altijd met de Heere zijn. Een bruid woont nog bij haar ouders thuis in een prachtig huis. En ze gaat trouwen en ze hebben samen een klein oud huisje kunnen kopen. Dan nog en toch: ze verlangt naar de trouwdag: bij hem te zijn En dan in de heerlijkheid en blijdschap. Van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Daar zal God alle tranen van de ogen afwissen. Daar zal geen moeite meer zijn, geen zorg, geen rouw, geen dood. Alleen maar leven. Eindeloos leven, zalig leven. En zover je kijken kunt geen horizon van ziekte, zonde of dood. Alleen maar, voluit, altijd, eeuwig leven.

Daarom die vraag; wat troost u de wederkomst? Tegenover al die droefenis en vervolging nu staat en wacht het met Hem zijn en de heerlijkheid en blijdschap dan en straks. En die droefenis nu is maar even in vergelijking met die heerlijkheid straks die eeuwig is. Als ik dat nou maar in zijn juiste verhoudingen zag. Want ik zie dat zo makkelijk verkeerd. Als ik middenin dit leven sta en ik kijk naar de eeuwigheid. Als ik in mijn tentje zit op de camping aan de voet van de Alpen dan zie ik in de verte de Mont Blanc en het is net een vingerhoedje. Zo klein. Maar als ik op de Mont Blanc sta en ik probeer te zien waar mijn tentje staat dan zie ik mijn tentje niet. Als ik hier en nu in de tent van mijn leven zit lijkt de eeuwigheid zo klein. Maar als ik op de bergen der eeuwigheid ben, och dan kan ik mijn levenstent niet meer terugvinden.

Dat ik met opgeheven hoofd verwacht. Daar zit verlangen in. Vooral in dat met opgericht hoofd. Alsof je op je tenen staat en je hals uitrekt en probeert te zien of hij al komt. Zoals mensen staan te wachten

als de koningin langskomt. Komt ze al. En ze rekken zich uit. Verlangen en wachten: ook al duurt het nog zo lang, al zoveel eeuwen: blijven wachten. Hij kan elke dag komen. Laat ik elke dag bereid zijn. Laten er op mijn kleed van Christus geen vlekken zitten van ingeslopen zonden of onbeleden zonden. Stel je voor dat Hij me zo zou vinden. Nee, elke dag geheiligd leven, elke zonde direct belijden om onberispelijk gevonden te worden door Hem.

Dat verwachten is een teer bloempje. Een bloempje dat mest moet hebben wil het groeien. De overdenking van die heerlijke toekomst. Van de liefde van de Heere Jezus. Van de verlossing van het leven van alles wat het aantast. Dat bloempje heeft een heldere atmosfeer nodig. Van heldere lucht van gerichtheid op God. Want als ik die droefenis ontloop dan gedijt dat bloempje niet. Als ik de pijn voel van de goddeloosheid in de wereld, en in mijn leven, als ik mijn ogen dichthoud voor het zuchten van de schepping, als ik me afsluit voor het lijden van de vervolgte kerk, dan heb ik een gevoel: laat alles nog maar duren: al die ellende, al die goddeloosheid, al die vervolging, laat maar duren, want ik heb het voor mijn gevoel hier nog goed naar mijn zin. Erg he. Weet u waar dat bloempje van verlangen het beste groeit? Dicht bij het kruis. Daar groeit dat bloempje het beste. Daar zie ik Jezus' liefde het beste, daar voel ik de pijn van de zonde het sterkste, daar gaat Gods eer mij aan hart.

Twee vragen kunnen er zijn. De eerste, ja, maar verlangen naar de wederkomst. Maar als ik denk aan mijn kind, kleinkind dat nergens aan doet, mijn man of vrouw, mijn geliefden van wie ik vrees dat zij nog buiten zijn en eeuwig zullen zijn als Jezus nu terugkomt. Dat is een heilig spanningsveld. Bewogenheid. Jezus had het Zelf. Hij weende oer Jeruzalem dat Hem verwierp. Zolang wij leven mogen en moeten wij vurig verlangen dat zij tijd ontvangen en tot bekering zullen komen. En dan als Jezus is teruggekomen dan zingt de hemel: heilig en heerlijk zijn Uw wegen en rechtvaardig zijt Gij in al uw oordelen. Dan is elke zalige het helemaal eens met God. Dan pas.

En nog een vraag; ja, maar als Jezus komt en ik en nog jong, ik wil nog graag een beroep gaan doen, trouwen, een gezin ontvangen, mooie dingen meemaken. Dat mis ik allemaal als Jezus nu terugkomt. Als het nou aan het eind van ik mijn leven zou zijn, maar nu al.... Ik mis zo veel dan.

Er was een meisje ziek. Ernstig ziek. En ze zou gaan sterven. En dat meisje had een pop, haar lievelingspop. En och ja een kind, dan vroeg ze aan haar dominee, als ik straks sterf, mag ik dan mijn pop meememen? Zou die meemogen naar de hemel? Dat vond die dominee best moeilijk. Wat moest hij daar nou op zeggen? Toen was het zover. Ze stierf en kwam aan de ingang van de hemelzaal. En toen...toen zag ze de Heere Jezus, en ze rende Hem tegemoet. En de pop, die lag bij de deuropening, ze was hem helemaal vergeten... Als ik Hem zie.....dan zal ik alles vergeten zijn en geen gemis voelen. Alleen maar Hem zien.
Amen